

דרוש אחד עשר מ

ענין חזקיהו נולד לכל עונותיה דת כמ"ס ביהמ"ד
סוף נגמר הדין בזה ציינו סגור עמדת אביו ולא
חם על כבודו

האמנם

מה סכרה אמת יותר דעשו לו
השכל ל' ואין זה דבר חדש כמו
שכתב הרב דר"א לא גרע מדר ובנו סכמה כן הוא
הדין במ"ס הטור י"ד מס' הרשב"א ז"ל דהא דלענה
להשפד אינו אלא לשאר העם אבל לת"ח הכל לפי ח
חכמתו ובתבונה לעיל דרום הקודש יע"ט ואפי' מזה
כיוונו ח' צמח סוף ר"א לאורג אר"י אחר רב כל ה
המתעצל בהשפד מל חכם וכולי' ע"ל כל לאתויי מאי
ותו מאי ראוי לקבורו בחייו דקאמר ואיך הוי מדה כ
בגדר מדה אלא הוא הדבר אשר דברנו כי' הנה זה
המתעצל בא' בטענה כי' נקול שנבלו הראשונים טענה
להשפד ואם יותר על מה א' הוא דוכה' ונמצא ממיל
צידים וקבורו בחייו שהיה ראוי לחיות יות' ויצדק מפ'
לסוף מתעצל שכבר עשה אבל מתעצל לעשות
יותר מדאי לכך ראוי לקבורו
בחיוו ברשת עמו יסול בה כי זהו לשאר העם ופסע
מפי' מהושע כמ"ס לעגל ממס' תוס' שג"ל והרמב"ן ז"ל
דחולק בכו' ל' יום כמשה ואהרן רגש עליהם ההר ל'
להורגן

א"ב

אפשר לומר לשי' מאי למסקין פניה ה'
דהשפד וקרא דשיכזי הוי יע"ט ולכן זה
המתעצל בא' בטענה דדוע מה שא"ל צדיקים אפילו
צמיתתן קריוס חיים וא"כ אין ראוי להשפד על החי
ואלרבה במותו יקח תוספת טובה ובמו' שהאר"י הרב
הגדול מוה"ר אליהו ז"ל באותה הגדה למסכת טבת
מהשפדו של אלם ניכר אם בן עה"כ הוא וכו' דלזה
קוצר להאר"י רש"י ז"ל ס' משום דה"ל כל צמר א'
אישכח דלצדיק ראוי להתראות בפנים שחוקות ע"ד מת
מתוך שזקן סי' יפה לו יע"ט ובתבונה דדרום הקודש
ולזה קאמר כל המתעצל בהשפדו לאתויי זה אעפ"י
טבא בטענה שהוא חי ראוי לקבורו בחייו שהרי טעם
ההשפד אינו מנל הנפש אלא מנל החומר קסינף אותו
על התורה ועל העבודה וכלי בארעא ובהיה דא"ל
ר"א לר"י להאי שופרא דכלי בארעא קאמניא ולכך
ראוי לקבורו בחייו' שהיא גופו נרקב בארעא והיינו
דא"ל רב לרב' שמואל בר שילת אחים ליה בהשפדא
דהתם קאמינא דהבונה על הגוף

א"ב

אפשר לומר לשי' מאי למסקין פניה ה'
דהשפד וקרא דשיכזי הוי יע"ט ולכן זה
המתעצל בא' בטענה דדוע מה שא"ל צדיקים אפילו
צמיתתן קריוס חיים וא"כ אין ראוי להשפד על החי
ואלרבה במותו יקח תוספת טובה ובמו' שהאר"י הרב
הגדול מוה"ר אליהו ז"ל באותה הגדה למסכת טבת
מהשפדו של אלם ניכר אם בן עה"כ הוא וכו' דלזה
קוצר להאר"י רש"י ז"ל ס' משום דה"ל כל צמר א'
אישכח דלצדיק ראוי להתראות בפנים שחוקות ע"ד מת
מתוך שזקן סי' יפה לו יע"ט ובתבונה דדרום הקודש
ולזה קאמר כל המתעצל בהשפדו לאתויי זה אעפ"י
טבא בטענה שהוא חי ראוי לקבורו בחייו שהרי טעם
ההשפד אינו מנל הנפש אלא מנל החומר קסינף אותו
על התורה ועל העבודה וכלי בארעא ובהיה דא"ל
ר"א לר"י להאי שופרא דכלי בארעא קאמניא ולכך
ראוי לקבורו בחייו' שהיא גופו נרקב בארעא והיינו
דא"ל רב לרב' שמואל בר שילת אחים ליה בהשפדא
דהתם קאמינא דהבונה על הגוף

נכס אלוני נחרה וכו' שהכוונה בכל זהו סאדס חי' ש'
אעפ"י שכבר מה אלא שצדין הוא בין החיים דהיינו
נילוני נסתתו אז נפשו פקודה ציד קונו להחזירה עוד
ע"י נילגול מת ר"ל שאינו עתיד לבוא עוד צעה"ז אז
נקונה באור וכו' ועל"ז אמר יעקב אבינו לא הת'
והכוונה שעתיד לחזור בסוד הנלגול כמו שאמרו ס'
מתגלגל בר"ע ורבינו הקדוש והמקשה סבר שהיה
במשמחו ממס' מלא מת כלל ולזה הקשה ובי' בכדי חזקן
חנטיא וכו' והשב' דמ"ס לא מת ר"ל שצדין נסתתו אי"ל
צורה צרור החיים דמקרא אנו דורש ואף ורע"ך וכו'
מה ורע"ך בחיים דהיינו הסבטים סבטי יה פתגללו כי'
הרנוי מלכזה אף הוא וכו' עכ"ד

ובזה

אני מנין ספור קהלת וטבת אני את
המזמור וכו' ד"ל מאי סבדר מתו' ותו'
מאי מן החיים אשר המה חיים עדנה ודי' שאמר מן
החיים וכולי' אלא הבונה במשנה למתים סבדר מתו'
ואין חוזר' עוד בסוד הנילגול יותר מן החיים ר"ל מן
המתים. מהן מן החיים סנסאר' ניצוני נסתתו בקבר עם
הגוף כמ"ס הרב נתן זל"ה ונאן הטעם דאף על פי
שצדיק מתו' מ"מ הג' אשר הם חיים עתה דחוזרים
לבוא בגילגול

עוד

נקדים מה שכתב הרב בעל ע"מ ז"ל דכל
זאת מלא נפשד הלכה חוזר לבוא בגילגול
כלי' שפסילתו כראוי וז"ל רב לרב' שמואל בר שילת
אחים ל' דלשפדא דהתם קאמינא ר"ל אחים ל' ו
וספדא כראוי וזוהי הא"ל צל"ע כ' קאמינא שאינו חוזר
בגילגול והנה זה המתעצל בא' בטענה שהחכם הזה אז
האלם כבר כבר השגו סלישתם ואין צורך להשפד כדי
שלא לבוא בגילגול ות"ה ראוי ליקבר בחייו דע"י שלא
נשפד בחלכה חוזר לבוא צעה"ז ואין סג' נמצא ס'
שנשארים ניצוני נסתתו צבוסו בקבר כנז' לעיל ונמצא
קבור בחייו לכך ראוי ג"כ לקבר מידה כנגד מילת
ואמנם אחתי פס' גבן להדין אמאי לא נעשו צטועל
כמו שנגשו צטאל

וראיתי

צמשים שגתצו טעם לטבח ד'
דבשלמא התם אילכא למיתא אדא
ס"ל השפדא יקרא דחי' דהיינו צנים וצנות וכו' הר"ב
ח"א והבריחו מוהר"א צסר' ז"ס יע"ט ולכך לא ספדו
עליו דהא לא הוו ליה צני ולכך רגש עליהו ההר' ל'
להודיע ולהודיע דהשפדא יקרא דשכזי' ות"ה נעשו
בשאל כיון שכבר נכוו צמלת אעין עליהם

ואמנם

אפשר לומר צענין אחר טעמו ד'
דמיתתו של יהוש' היה בערין מאבד
עצמו לדעת שאין משפידין עליו והוא צמ"ס ש"ב דתמו'
אמר ר"י אחר רב' צטעה שפטר מרע"ה לנ"ע
א"ל ליהושע שאל ממני כל ספיקות שיש לך א"ל ר'
כלום הנחריך טעה א' לא כך תביט ומשרשו יהושע ב"ר
נער לא ימים מתוך האהל מיד תפס כוחו' של חסם
ונסתתו ממנו ט' הלכות ונולדו לו ח"ס ספיקות ועמד
כל ישראל להורגו א"ל הקב"ה לומר לך א"ל לך וסורק
צמלחמה ופרס"י תפס כוחו כצטער' על שהיה גדול כמותו
ועמדו כל ישראל להורגו עד שאמר להם יע"ט הרי
טלדעת' היה חייב מיתתו ובמ"ס כל השבת דבר אחד
המסתקו מעל' עליו הכתו' באילו מתחייב צלפשו סנא' רק
הסתר לך ואמר נפסק מאד סן' תפסכו וכו' וסוד הוא
גרס לזה פתמות שהיה גדול צעניו במטה' ולא רגש
לשאל